

ALL WE NEED IS LOVE*

Visas mīlestības ir tik ļoti līdzīgas, tik ļoti mīlas un tik ļoti sāpīgas.

“Mīļum, esmu saradusi ar atvadām. No tevis. Norietot saulei, vēl paliek debesis, pilnas ar skumjām, nepiepildītām cerībām un skopu rītdienas atblāzmu,” ieelpojusi dzīvi, Viņa teica. “Es būšu viss, kas tev vajadzīgs!” vēl vakar teica Viņš, un uzplauka visas puķes uz pasaules. Viendienītes... Viņa klusēja. Visvairāk Mazā Meitene mīlēja brīvo vēju, zeltainā rudens asaras un lietus draiskošanos, bet visvairāk – Viņu...

“Ar tevi kopā jutos burvīgi – kā no jauna piedzimis! Mīļum, es tevi dievinu, man nepārtraukti vajag tavu tuvumu. Tu man esi viss, mūžīgi būšu ar tevi! Mēs esam un būsīm stipri. Es negribu tevi pazaudēt. Tu esi mans dārgums. Es tevi mīlu,” tik aizrautīgi Viņš rakstīja rudens debēs.

Pavisam īsu mirkli Viņas sirds bija gulējusi Viņa plaukstās

“Mūsu mīlestību sargāju kā liesmu, lai nenopūš svešie, lai nenoskauž nesvarīgie, lai neaizvilj bijušie. Ja man nepietiks spēka, padod savu roku, esi man līdzās. Divatā ir vieglāk,” pēdējo reizi lūdzās Viņa.

Mēmā klusumā skrēja dienas. Viena aiz otras. Kā toreiz dejā. Viņš vairs neatbildēja. Viņš bija pazudis no šīs pasaules. Viņš vienkārši bija miris. Viņai.

Pavasari, kad palu ūdeņi bija aizskalojuši Meitenes skumjas, Viņa atgriezās agrāk tik tuvajā Viņu satikšanās vietā. Tāpat vien, aiz ziņkāres par bijušo. Laikam jau dzīve bija tā, kas koku galotnēs bija ierakstījusi Viņa pēdējos vārdus: „All we need is love”*

Tad Meitene maigi noglāstīja zelta aproci, ko mūžīgai mīlestībai bija dāvājis Viņš. Bet nekas nenotika. Dzīve turpinājās.

**Viss, kas mums vajadzīgs, ir mīlestība*

UZDĀVINI MAN DEBESIS, KURĀM NETIC DIEVI

Es dzirdu tavu balsi vakardienas pieskārienos. Neviens nezina, kāpēc. Es ilgojos pēc nebūtības. Ar tevi.

Nemanot paiet diena. Pilna ar domām par tevi. Neviens neko nejautā. Iedomāts miers un brīvība. Mums katram to vajag. Tāpat kā man tevi.

Neko nespējam aizmirst, noglabāt vai zaudēt. Kalns, kurā atkal kāpjam. Ar citām domām, izjūtām un beigām. Kuras nepienāks. Mēs vienkārši esam viens otram. No sirds, dvēseles un mokām. Labprātīgām, gribētām un īstām.

Uzdāvini man debesis, kurām vairs netic Dievi. Mīlestība ir neizdibināma. Kā mēs – es un Tu.

PIEZĪMES

Manas atmiņas kā nogrimuši kuģi. Dvēselē. Tās ir vienīgās, ar kurām rotaļājos, kad ienāk prātā. Tās ir vienīgās, kas pieder man. Tāpat kā tu. Tava sirds jau sen ir manējā – vai tu to gribi, vai nē. Joprojām tevi mīlu – kā vēju no rītiem, kā sauli vakaros, kā vakardienas lietus lāsi, kam ļoti bail no vientulības. Es tevi pasargāšu. No visa un visiem...

No aukstuma apstājas asinis. Visa pasaule klusē līdz ar tevi. Tu ik gadu šajā laikā mirsti. Laikam jau tā ir ērtāk, vieglāk un ierastāk.

Es meklēju sāpēs un atsakos no visa. Vai tu esi viss, vai nē?! Vairs nezinu. Sirds ir sadegusi. Viena pati kā ogle nekurienē...

Es vairs negribu runāt par mīlestību. Par tādu neko nevēlos zināt, dzirdēt vai just. Tagad es baudu tās mieles, kas palikušas pāri.

Vai iespējams divreiz uzlikt rozā brilles un kailām pēdām bradāt pa ērkšķiem? Vai mēs regulāri pieļaujam tās pašas kļūdas?

Es pati esmu tikai jautājuma zīme. Tev. Tā es, šķiet, arī neuzzināšu, kas tev esmu bijusi visu šo laiku – kaut kas savādāks vai diena pirms rītdienas, vai tomēr mazliet mazliet esi mīlējis mani..

DVĒSELE PRET DEBESĪM

Es negribu zaudēt vakardienu. Jo tā esi tu. Tik sāpīgi sejā cērtas vējš. Oktobris. Klaidonis bez savām mājām .

Es negribu zaudēt sapni par tevi. Man patīk tajā dzīvot. Tas jau nekas, ka tas ir tikai sapnis...

Ir cilvēki, kuriem mēs nespējam piedot. Ir cilvēki, kuriem mēs piedodam. Vienmēr. Tāpēc, ka savādāk nevaram, savādāk neprotam un savādāk negribam. Tāpēc, ka ļoti mīlam. Tāpēc, ka pa īstam.

Gribas laiku apgriezt kājām gaisā un sajust pērnā rudens lapu smaržu, iedegt visas tās zvaigznes, zem kurām iemīlējos. Līdz neprātam. Uz mūžu.

Ārā neprātīgi līst. Dvēsele pret debesīm kliedz. Un es vairs nesaprotu, uz kuru pusi. Un - vai ir vērts? Varbūt vienreiz pietiek? Un - nekad vairs dzīvē. Tik stipri mīlēt.

Sāp. Katra šūna. Uz tās tavs vārds iededzināts. Bijušo neizdzēst. Tāpat kā tevi un mani vēl ilgi glabās tas vienīgais, īstais un patiesais rudens. Mīlestība.

LIDO!

Baltos mākoņos aizdejo vasara. Skumjās sasaucas dvēseles gājputni. Tik maz saules. Varbūt to neesmu spējusi ieraudzīt aiz tavas klusēšanas muguras? Tu esi mans lielākais dzīves Dīvainis, kādu reiz atradu oktobra vējos – vientuļu, vīlušos un kailu bez mīlestības. Mana dvēsele vēl ilgi skums pēc tavējās. Mūžīgi, ja es to vēlēšos. Kamēr rietīs saule virs augsta un laimīga pilskalna smailes. Kamēr rudenos raudās dzērves. Kamēr vienmēr tā būs.

Akli klausos vējā. Domas izspēlē scenāriju sapņiem. Tevis vairs tur nav. Tā labāk un pareizāk. Vēl mirklis, un brīvība mums abiem dod spārnus. Lido!

MĪLESTĪBA IR SMILŠU GRAUDI

Laiku skalo pavasara ūdeņi, strauji un neapvaldāmi kā sirds. Tik sen tu esi projām. Pavisam. Triecot savu mīlestību kā kristāla bumbu pret sienu, esi zaudējis visu.

Tu jautā katram jaunam rītam – kāpēc?

Tāpēc, ka tava rītdiena palika ezera krastā, viena un nesaprasta. Pamezdam cīņas lauku, tu joprojām bēdz pats no sevis, no laimes, kas varēja būt.

Tagad es zinu, ka mīlestība ir smilšu graudi. Jūrmalā, uz ceļa, uz loga palodzes, zem kājām. Un atkal - ceļu smilšu pili. Mīlestībai. Ilgi un neatlaidīgi. Grauds pie grauda, doma pie domas, pirksti pie pirkstiem..

Visa pasaule ir bezgalīgi mierīga. Tikai klusums kliez. To nedzirdu. Tas ir mazsvarīgi un neizteiksmīgi.

TEV

Baltas leduspuķes uz loga rūtīm, uz kokiem un dvēselē. Lai kur arī tu būtu, vienmēr mīlēšu tevi, tavu elpu un tavu pasauli. Katru rītu domās tev teikšu "labrīt!", bet vakaros – "saldus sapnīšus!" ...

Katru dienu tev dāvāšu saullēkta debess maliņu, vēja čukstus un vakara zvaigzni. Ik gadus no manis tev būs pirmās sniega pārslas un pirmie sniegputeņi, bet pavasaros, ko nesagaidījām kopā, - plaukstošu lapu cerības.

Vasaras vakaros ilgi raudzīšos grimstošā dūmakā un domāšu par tevi.

Bet visvairāk es tavi mīlēšu rudenī, kad atkal ziedēs pasaule un atmiņas...

Katrā pretimnācējā, katrā garām skrejošā skatienā es meklēšu tevi...

Mana dzīve nekad vairs nebūs tāda, kā līdz mirklim, kad satiku tavas acis. Manā sirdī esi atradis vietu. Un lai tā būtu.

Tāda ir mana mīlestība – vienpusēja, bet neiznīcināma. Mācos tevi mīlēt no attāluma un atmiņām, domās un sirdī.

PĒDĒJAI MĪLESTĪBAI

Vientulību nespēj aizskalt pat lietus. Nu jau pavisam klusi stāstu pasaulei, cik ļoti man tevis vairs nav. Tu aizgāji, nesagaidījis ziemu, to pirmo un vienīgo ziemu. Mēģinu neatskatīties, nesalūzt, nenomirt. Par kādām sāpēm lai runā, ja esmu monotona, netieša, ja vienkārši - vairs neesmu?

Mācos būt cita, meklējot citu ceļu, citu rītu un debesis. Tu paņēmi manus spārnus, un es apstājos lidojumā. Man vairs negribas uz zemes. Tur ir tik auksts.

Kā gribas iznīcināt katru sekundes simtdaļu, kas pilna ar tevi! Es bēgu jau trīsdesmit vienu dienu, es vairs nedzīvoju astoņi simti četrdesmit stundas – tieši tik daudz laika atdots nebūtībai, tieši tik daudz jau pazaudēts, kopš tu pieņēmi lēmumu, kas mani nogalināja. Kopš tu pieņēmi lēmumu manā vietā, kopš nomira tas baltais, aizšautais putns...

Vairs nevaicāju "kāpēc". Vairs neēju pret savu sirdi, kā to dari tu. Vienkārši ļaujos jūtām – tās nenogalinu, bet saudzēju.

Man sen vairs nav svarīgi, ko teiks citi, nav svarīgi, ko domā citi. Pirms miljoniem sekunžu dzimušais brīnums manās krūtīs vēl ir dzīvs. To sapratu mirklī, kad baltām pūkām krita sniegs.

JA PASAULE NEBŪTU TIK ZAĻA

Es ilgi runāju ar klusumu. Man sanāk fantastisks dialogs. Tik viegli un vienkārši.

Tu man neatbildi. Tikai viens teikums dienā. Kā nodeva. Tas ir pārāk vienkārši.

Tu vienmēr gribi būt saprasts. Bet par visu vairāk – mīlēts. Tavs "piedod" manā logā ir sastindzis jau vairākus mēnešus. Nevar spēlēt divos virzienos vienlaicīgi...

Atceries, ko teicu pelēkai zemei – kaut ko iegūstot, kaut kas ir jāzaudē. Tikai izvēlies iespējamo. Man vairs nav tā, kā bija – mana mīlestība ir aizgājusi meklēt vakardienu. Es viņai to ļāuju. Mana vienīgā vēlēšanās ir uzvarēt. Sevi.

Tu teiksi ne-loģiski. Bet es ietiepīgi dziedu vecajās notīs – neiešu pret savu sirdi. Vienkārši mīlu rudens sapni par tevi.

Un Tu vēl ilgi brīnies, jo netici. Man. Sievišķīgi pēkšņi maija vējš visu sagriež kājām gaisā. Liktenis ir netaisns, liekot mums satīties vēlreiz. Ja pasaule nebūtu tik zaļa, es vienkārši aizvērtu durvis. Tāpēc, ka tā ļoti vajag. Man.

Kurā mirklī?

Laiques pieskārieni. It kā garām ejot. Tikai pieskaroties. Tava elpa, tava balss. Neko vairāk jau nevajag. Tevi, tuvumu un visu, kas būs pēc tam.

Laiks ir mērītājs. Sekundes, simtdaļas... Mums katram ir savas debesis. Nekad tās nebūs mūsu. Zilas kā cerību jūra, kurā mērcējot kājas, bijām kaili savā dvēselē. Laiques formula „es tevi mīlu” – bija par mazu, lai pieskārienā sajustu visu. Zemi, vizbules, jasmīnus un mīlestību. Es izvēlējos aizmirst, tu – nepiedot. Kurā mirklī mūs izraidīja Visums?